

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 27 sierpnia 1929 r.
sygn. akt III Rw 2569/28**

Kwestionowanie niewadliwych ustaleń faktycznych sądu drugiej instancji, które ten sąd uzasadnił przystępując w całości do pobudek sądu pierwszej instancji, nie stanowi zarzutu mylnej oceny prawnej.

Sąd Najwyższy jako sąd rewizyjny
pod przewodnictwem sędziego Sądu Najwyższego Hroboniego,
a w obecności sędziego Sądu Najwyższego dr. Bresiewicza i sędziego Sądu Najwyższego Bańkowskiego, jako sędziów,
w sporze Ignacego Klimka, gospodarza w Przysiółku Gackim¹ 45, powoda, działającego przez adwokata dr. Karola Bocheńskiego,
przeciw Karolowi Dolinie, synowi Marii, wyrobnikowi w Zelkowie, pozwanemu, działającemu przez adwokata dr. Joachima Arnholda,
o hipoteczne przeniesienie prawa własności do 4/16 części realności pod lwh 54 w Zelkowie,
wskutek rewizji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie jako sądu odwoławczego z dnia 25 czerwca 1928 r. sygnatura akt Bc II 334/28/4, którym ten sąd na odwołanie powoda zatwierdził wyrok Sądu Okręgowego cywilnego w Krakowie z dnia 30 stycznia 1928 r. sygnatura akt Cg XIb 2756/26/18,
po wysłuchaniu wniosku wiceprokuratora Sądu Najwyższego Staszewskiego,
na posiedzeniu niejawnym postanowił:

- 1) nie uwzględnić rewizji,
- 2) przysądzić pozwanemu koszty przewodu rewizyjnego w ilości 40 złotych, które mu powód winien zapłacić w dniach czternastu pod zagrożeniem przymusowego ściągnięcia.

Uzasadnienie

W rewizji podniósł powód przyczyny rewizyjne z § 503 pkt 2 i 4 k.p.c.² oraz mylną ocenę sprawy pod względem faktycznym.

I. Pominięcie przez sąd drugiej instancji świadków Antoniego Mazura i Władysława Skrzypaczka, powołanych przez powoda ogólnie na treść skargi (k. 2), nie przedstawia wadliwości przewodu odwoławczego z punktu 2., skoro sąd

¹ Obecnie przysiółek wsi Zelków, położonej w powiecie krakowskim, w gminie Zabierzów.

² Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (Procedura cywilna), Dz.U.P. 1895 poz. 113.

stwierdził, że świadkowie ci nie byli obecni przy rzekomej umowie stron z dnia 22 lipca 1916 r. Nadto rewizja nie wykazuje wcale, w jakim kierunku pominięcie to mogło wpłynąć na niedokładność postępowania.

II. O ile pozwany upatruje sprzeczność wyroku z aktami w wywodzie sądu drugiej instancji, że „o spisaniu się z gruntu spornego pozwany nie wspominał”, to wywód ten jest zgodny nie tylko z zeznaniem własnym powoda (k. 24), ale także i z zeznaniem świadka Anny Klimkowej (k. 23), żony powoda.

III. Zaczepianie niewadliwych ustaleń faktycznych sądu drugiej instancji, które uzasadnił przystępując w całości do pobudek sądu pierwszej instancji, nie przedstawia zarzutu mylnej oceny prawnej; mylna ocena faktyczna nie wykazuje w ogóle żadnej przyczyny rewizyjnej z § 503 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach przewodu rewizyjnego polega na § § 50 i 41 k.p.c.

[Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (austr. k.p.c.): § § 41, 50, 503 pkt 2 i 4 k.p.c.]